

ERDEI L. TAMÁS

Fiú

Anna belenéz a visszapillantó tükörbe. Kikanyarodik a lakóparkból a keskeny erdei útra, lassan csukódik mögötte a dupla vaskapu, a portás int neki. A városi terepjáró belső tükrének sarkában nézi hároméves kisfiát. Barni szemlélődik, csendesen élvezi az utazást. Erősen bele van kötve a gyerekülésbe, mégis kényelmesen heverészik félig ülő, félig fekvő pozíciójában.

Anna ezt a néhány száz métert szereti legjobban, a susogó fák közt elbújhat. Visszasuhanhat gyerekkorába, amikor még nem luxuskocsikkal hasított, csak bandázott a barátaival egy lakótelepen, amit egy ehhez nagyon hasonló erdő vett körül. Akkor odament és azzal, ahova és akivel csak akart. Amikor akart. Szakadt farmerekben rohángáltak és zsíros kenyeret ettek egész nap. Senki nem törődött velük. Kint éltek az utcán és az erdőben. Most elegáns butikokban vásárolja a mesterségesen kiszakított nadrágjait és a méregdrága bőrdzsekiket. Nincsenek barátai. Percei beosztva, a gyermekei szigorú napirendet követelnek. Nem sejtik még, de ők irányítják anyjuk életét. Átragyog a fény a lombokon, belecsillan a szemébe a szélvédőn át, napszemüveget vesz elő. Ahogy a szemüveg után kutat, kezébe kerül a telefonja. Huszonöt nem fogadott hívás, tizenhét sms. Elhúzza a száját. Le van halkítva az iPhone, nem akar beszélni senkivel. A volt férjével végképp nem. Láthatatlanul is tudja, hogy a huszonötből huszonhárom hívás az exéé. Külön élnek, de papíron még házások. Bevágja a mobilt a kesztyűtartóba, megadja az elsőbbséget, rákanyarodik a főútra, bekapcsolódik a forgalomba. A vezetésre figyel. El kell jutnia a bölcsibe nyolcig. A nagyobbikat az apja viszi suliba. Araszol a reggeli csúcsban, nem keres menekülő útvonalat. Bekap egy rágógumit. Oldalra néz és előre. Gazdag családok csorognak lefelé a hegyről szép kocsikban, késő őszi verőfényben fürdik az utca, az autók, az emberek. Mintha a fény eltakarhatná a mocskot, ami a pénz mögött rohad. Divatos környék. Politikusok, maffiózók, menő ügyvédek, médiasztárok, tőzsdei és ingatlanspekulánsok. Sötét múltak.

A mellette haladó sávba bevág egy nagy BMW. Anna felismeri a sztárriportert a kormányánál. Barnára sült arcán divatos napszemüveg. A pasas csak előre néz, index nélkül nyomul, senki nem érdekli. Haladnia kell. Ennyi. Anna felsóhajt. Mindig utálta az önző, öntörvényű alakokat, itt van belőlük bőven. Titkait elrejtí, senkinek nem beszél róluk. Minél fájdalmasabbak, annál mélyebbre ássa őket.

A tegnap esti veszekedésen gondolkodik. Az exe eddig sem volt kispályás, de amit most előhúzott a kalapból, attól Annát rettegés fogta el. Titokban azt remélte, sosem kerül szóba régi botlása. Ostobaság volt azt hinnie, megúszhatja. A férfi nem

fogja kihagyni ezt az adut a perben, tudta jól. Ki akarja csinálni, meg fogja semmisíteni, felőrli és szétszórja hamvait a szélben. Ez a régi dolog alkalmat ad neki erre.

Annáról csak a volt férje tudta, hogy valójában három fia van. Mekkora marha volt, hogy elmondta neki még a kapcsolatuk elején. Gergőt szinte gyerekként szülte, alig tizenkilenc évesen. Nem tervezték akkori szerelmével, egyszerűen terhes lett és megszült. Gyönyörű gyerek volt és egészséges, de a szülei veszélyesen éltek. Mindketten keményen tolták a drogokat, ez irányította az életüket, ebből éltek. Lakást is vettek belőle. Anna akkor egy jól menő modellügynökségnek dolgozott, a párja meg fotós volt ugyanott. Valaki feljelentette őket. A gyámhatóság elvette tőlük a gyereket. Anna itt hibázott. Aláírta a nyilatkozatot, lemond Gergőről, hozzájárul, hogy nevelőszülőkhöz kerüljön. Azóta nem látta a fiát, az elsőszülöttjét. Sosem tudja megbocsátani magának, hogy lemondott róla. A férje most pont ezt használja ki ellene. A rohadék.

Tizenöt éve mindennap eszébe jut, sírva alszik el, sírva ébred. Megkereste a fészbukon. Van saját profilja. Gyönyörű fiatalemberré serdült. Megváltoztatta a nevét. Le sem tagadhatná, hogy az ő gyereke. Az arca, a szeme, a szája, még az alkata is Annáé. Az egyik fotón hátulról látható, amint épp húzódkodik egy rúdon. Izomtrikó és sportsapka van rajta. Jól látszik nyúlánk alakja, felsőteste, kisportolt hátizmai, a bicepse, ahogy feszül. Jó kép. Anna nagyon büszke rá. Ez az ő szépséges, elsőszülött fia. Bejelölte ismerősnek, de Gergő nem jelölte vissza. Anna sokszor hívta a nevelőszülőket telefonon az elmúlt években. A válasz mindig hűvösen udvarias volt és mindig ugyanaz. Csak akkor járulnak hozzá a találkozáshoz, ha a fiú beleegyezik. A fiú nem akarja. Képtelen elfogadni, hogy neki más az anyukája, hogy ilyen szép, fiatal, karcsú nő. Nem, nem, nem. Az ő szülei azok a kedves, öregedő, csúnyácska kövér emberek, akik pici kora óta nevelik szeretetben, szerény körülmények között.

Anna kinyomozta, hol lakik a fia. Legnagyobb döbbenetére ugyanabban a kerületben laktak, ahol ő a kicsikkel, alig pár utcányival lejjebb. Véletlen volna? Nagyon közel, mégis a legmesszebb. Gergő hallani sem akart róla. Anna küldött ajándékokat. Néhány nap múlva mindet visszahozta a postás bontatlan csomagolásban. Azt mondta neki, vigye haza a gyerekeinek, ő nem tud vele mit kezdeni. A postás nagyon örült, neki sosem volt pénze ilyen holmikra.

A forgalom ritmusa kissé felgyorsul, meglódul a sor, az előtte haladó autó még átcsusszan a sárgán, Anna már nem éri el. Áll a piros lámpánál, mereven néz ki a fejéből. Nem lát, néz. Valaki közeledik a zebrához, a szeme sarkából észleli, nem törődik vele. Nézi az utat, a nagyfiát látja maga előtt, a fotókat, amiket egy ismeretlen kéz csinált róla. Gergő csinos, izmos, magas fiú. Nevet a kamerába. Zöldre vált a gyalogos lámpa, az alak lelép, valahogy ismerős a mozgása, még így is, hogy nem figyel. Erre utólag jön rá. Fiatal srác, ruganyosak a léptei, hátizsákba gyömöszölte a tanzsereit. Biztosan iskolába siet. Ahogy áthalad a gyalogátkelőn, kissé lelassít közepén, elfordítja a fejét és Annára néz. A nő bambul. Érzi, hogy a fiú őt nézi. Felemeli a fejét és visszanéz rá. Ahogy összekapcsolódik a tekintetük, a rágógumi a nő torkán

akad. Kikapcsolja a biztonsági övet, előrehajol, hogy jobban lásson. Nem tudja eldönteni, hogy amit most lát, az kívül van-e az utcán, vagy belül a fejében. Mintha tükörbe nézne – az ő szeme néz vele szembe, a saját arcát látja alig egy méterrel maga előtt. Gergő az.

A következő percekre a környék lakói életük legborzalmasabb élményeként emlékeznek vissza. Rekedtes, átható üvöltés rezegteti meg a levegőt és a közeli házak ablakait. Mintha egy bocsát vesztett anyamedve ordítana. A hátsó ülésen Barnus felsír. A zebrán álló srác ledobja hátizsákját, mintha valami belemart volna, és egyetlen ugrással a luxusterepjáró motorháztetején terem. Nem úgy mozog, mint egy ember, hanem mint egy vadállat. Egy vadászó párduc. Négykézláb áll az autó elején és farkasszemet néz vele. Anna bénultan és ijedten bámul kifelé. A fiú egy pillanatra megmerevedik, kidagadnak az izmok a karján, arca eltorzul. Aztán ökölbe szorítja jobb kezét, és egyetlen lendületes csapással bezúzza a szélvédőt. A nő felsikolt, a kisfiú visít a gyerekülésben. A párduc benyúl a törött szélvédőn, torkon ragadja a nőt, és kifelé rángatja. Anna fuldoklik. Vergődik a szorításban, kapál a lábával, megfeszíti a combját, próbálja stabilizálni magát az ülésben, de egy erős kéz kiráncigálja. A szélvédő törött cserepei felsebzik az arcát, lecsordul a vére. Szemei kidüllednek. Oldalra néz, hadonászik a kezével, integet a járókelőknek, senki sem veszi észre. A fiú magához rántja, egészen közel van az arcuk. Már összeér az orruk, a két szempár csak egymást nézi pár centiről. Anna nyöszörög. Rothadó bűzt érez, szédül, karikák ugrálnak a szemei előtt. Csak fia tekintetét látja egyre halványabban. Már semmi oxigén nincs a tüdejében. Kifehéredik minden, mindjárt el fog ájulni. Ekkor hirtelen enyhül a szorítás a nyakán, és újra levegőhöz jut. Zihálni kezd, fuldokolva kapkodja a levegőt. Köhög. Visszatérnek a színek, kezd kitisztulni az agya. Pislog, Gergő tekintetét keresi, de az valahol anyja mögött pásztázza a hátsó ülést. Újabb sikoltásba csavarodó üvöltés. A fiú félrelöki a nőt, mint egy rongyot, és beugrik az autóba. Átmászik az elülső üléstámlákon, a hátsó ülésor felé veszi az irányt. Négykézláb, mint egy éhes ragadozó. A pici visít félelmében, vergődik a gyerekülés fogságában. Anna üvölt a szélvédő cserepei között, a fiú hörög, és csak másszik hátrafelé. Amikor eléri a kishereket, azonnal hátracsavarja a fejét. Barni torka felfehérlik Gergő kezében, tehetetlenül vergődik és sikoltoz. A párduc ráveti magát, vicsorog a kicsi nyakra. Az ütőeret keresi, összecsattan az állkapcsa, szuszog, morog. Ráharap, szakadnak a kötőszövetek, herseg a fogai alatt a lágy gyerekhús. Hátra rántja a fejét. Barni nyakán az óriási sebből úgy lóg ki a tépett ütőér két szakadt vége, mint ócska cipőfűző egy tornacipőből. A vér elönti a hátsó ülést. A sikoltás egyre halkabb, majd átvált valami undorító bugyborékolásba. A vér ütemesen spriccel, már csupa vörös massa az első üléstámla is. Anna bereked az ordítástól, tehetetlenül nézi kisfia kapálózását. Barnus teste még ráng egyet-kettőt, aztán megmerevedik.

A párduc elengedi a gyereket, Annára néz. A pofáján Barni vére csorog. Sárga szeme összeszűkül, aztán tágra nyílik. Anna szeme az. A következő másodpercben a

fenevad kinyitja az ajtót, kiugrik az utcára. Keze fejével megtörli a száját. A zebrához lép, felveszi a hátizsákot, eliramodik. Egy pillanattal később már nincs sehol. Anna ájultan hever a motorhátzetőn, körülötte üvegcserepek szikráznak a napfényben. Kívül kerül téren és időn.

A lámpa zöldre vált, a terepjáró nem mozdul. Nyomasztó csend ül a főúton. Rotadó búzt lenget a szél, hallani a vadgalambok bűgását. Aztán felharsannak a kürtök. Előbb egy, aztán kettő, majd egyre több autós dudál türelmetlenül. A terepjáró áll. Mögötte szól a kürtkoncert, néhányan kikiabálnak az ablakon. A kocsik megmozdul és lassan, nagyon-nagyon lassan gurulni kezd. Sötétített üvegein nem lehet belátni. Átaraszol a gyalogátkelőhelyen, mint egy sebesült állat, felgyorsul, majd újra lassítani kezd. Aztán csak tehetetlenül gurul lefelé a hegyről egyre gyorsabban, mintha senki sem irányítaná.

Szmoking tízezer méteren

Anna lehorgasztott fejjel hallgatja férje szidalmait. Olyan, mintha egy moslékos vödört borítanának rá. Ez az érzés talán egyidős az emlékezetével. Képtelen visszamenni az időben arra a pontra, amikor még nem így volt. Ahogy kiürül a vödör, lecsorog a szenny a vállára, a derekára, a cipőjére, Tibor újratölti, és a nyakába önti a következő adagot. Egész reggel ez megy. Állnak a sorban a Ferihegyi repülőtéren a beszállásra várva, zuhognak rá a durvaságok, a sértések. Anna összepréseli ajkait, behúzza a nyakát, és felhajtja kabátja gallérját. Védekezik. Az előttük álló középkorú házaspár úgy tesz, mintha nem venne észre semmit. Az asszony néha óvatosan hátrapillant, de azonnal elkapja tekintetét, amint Anna segélykérő pillantásával találkozik. Visszafordul saját párjához, szorosabbra fogja táskáját, és arról kezd beszélni, hogy reméli, elfér majd a kézipoggyászuk az ülésor felett. A férfi bólogat és megjegyzi, hogy kiváló az idő a repülésre.

A légikísérő kisasszonyok akkurátusan ellenőrzik a beszállókártyákat, a Boeing gyomra lassan elnyeli az utasokat. Nem siet senki, fél óra van még a felszállásig. Anna piros bőrdzsekije zsebébe süllyeszti ökleit, és a kifutópályát nézi. Nem tud róla, de zsebre dugott keze mutató ujjával ritmikusan röcögteni hüvelykujja körmét. Néha taszít egyet kisebbik fián, amikor a sor mozdul előre. A két kicsi is hallgat, alig volt egy szavuk a becsekkolás óta. A földet nézik. Csinosak. Barnabáson csokornyakkendő és fehér ing, farmernadrág, szandál. Tibikén sötét zakó. Rendes kis hátizsákot hord mindkettő, tele könyvekkel, játékokkal. Anna kényes erre. Az ő fiainak mindig tiszta, vasalt ruhában kell elindulniuk otthonról. Csak a lelküket mosná már ki valaki.

A beléptetésnél kisebb feltűnést keltettek. A biztonsági személyzet két tagja hízelegni akart a srácoknak, vagy inkább a gazdag szülőknek. A lányok túljátszott

ámulattal csapták össze tenyerüket. Micsoda elegáns kis fiatalember! Az egyik lehajolt Barnihoz, és megcsipkedte a pofiját. Anna udvariasan mosolygott valahova a fali időmérő irányába, Tibike a bőröndöt rugdosta. Összehúzott szemmel, szemérmetlenül bámulta a csomagellenőrző lány melleit. Tibor a telefonját nyomkodta, Barnus megkérdezte, mikor lehet pisilni.

Nehéz reggelük volt. Tibike ébredés után az ágyban őrjögött és ütlegelte Annát, amikor ő bevitte neki a kakaót. Sosem csinált még ilyet. Ökölrel verte tiszta erőből. A hasát, a mellét ütötte. Kiborította a kakaót az ágyneműre és teli torokból ordított, hagyj békén, te hülyepicsa! Valamiért rosszul ébredhetett. Anna a fejére tette a kezét, és halkán beszélt hozzá, igyekezett az eszére hatni okos, első osztályos fiacskájának. De az nem nyugodott meg, fejhangon ordított vele tovább, vidd innen azt a szart! Anna hallotta, hogy Tibor a fürdőszobában röhög borotválkozás közben. *Ezt benézted, bébi. Egy férfi hétévesen is férfi.* Felkelt az ágyról, mélyet sóhajtott, és átment a másik szobába Barnihoz. A kicsi tágra nyílt szeme könnyes volt. Egy nagy, kék, szomorú csodálkozás az egész gyerek. Anna szorosan magához ölelte.

– Mi baj, kincsem?

– Anya, nagyon mettere retülünk ma? – Barni születési beszédhibájával külön lo-gopédus foglalkozott. Lassan haladtak. Sokszor csak Anna értette, mit akar a fia. Ő mindig.

– Igen, kicsikém, messzire. Át a nagy vízen, az óceánon. De nagyon jó lesz repülni, ne félj! – simogatta a kis fejcskét és puha puszikat adott közben a pihés, szőke hajra.

– És ha ellabojják a letülőt? Megment minket Anelita Tatitány?

– Senki sem rabolja el, Barnus, csodaszép lesz minden. A felhők felett szállunk, és látunk majd sok-sok várost felülről. Meg madarakat. Olyanok lesznek fentről az emberek meg az autók, mint a kis hangyák.

– Mint a handák? – ezen Barni kuncogni kezdett. – Ét attol olyan pitit it tatilnak?

Barni vihogott, a bátyja ordított, Anna fáradtan mosolygott. Nyomott még egy csókot kisebbik fia homlokára, aztán kiment a nappaliba. Kortárs festők képei alatt Louis Vuitton bőröndök sorakoztak méret szerinti rendben. Éjfél is elmúlt, mire mindenkinek becsomagolt szépen, rendesen minden holmit. Szokás szerint ő ébredt elsőnek, azóta a reggelit készíti. Magára még egy perce sem jutott, mióta felkelt. Szerencsére tegnap volt fodrásznál, nem kell befésülnie a haját. Mikroblading technikával satírozta a szemöldökét, és múlt héten járt az Esztétikában a legújabb láthatatlan kozmetikai beavatkozáson. Így most sminkelnie is fölösleges. Ideje sem volna rá. Nincs étvágya, hozzá sem nyúlt a müzlihez, főtt tojáshoz, pirítóshoz. Ivott egy narancslevet. Tibike abbahagyta az ordítást. Anna visszament a kishálóba, és elkezdte öltöztetni Barnit. Tibor morgott valamit az emeleti fürdőből, hogy na, mi lesz, elindulunk még ma, vagy foglaltassam át a jegyünket a holnapi gépre. Senki sem reagált. Barni visszabújt a paplan alá.

Kis híján lekésték az ellenőrzést. A hangosbemondó már harmadszorra szólította őket a check pointra. Utolsónak érkeztek. Tibor hangosan szitkozódott, nem érdekelte, hogy mások is hallják. Minden rosszkedvét Annán töltötte ki. Az asszony tudta, jobb, ha meg sem szólal ilyenkor. Ha csendben marad, nincs mibe belekapaszkodjon, és talán hamarabb elvonul a vihar. Felléptek a lépcsőre. Az összes kézipoggyászt a nő cipelte. Mindig így utaznak. Annának nincs kedve New Yorkba menni, de nem kérdezte senki, hogy akar-e vagy sem. Tibort üzleti ügyei szólítják, tehát mennek. Nem szokták megkérdezni tőle, és ő nem mondja. Teszi a dolgát.

A stewardess kedves mosollyal kéri a szállókártyájukat, mutatja a helyüket. Négy ülés egymás mellett, ahogy kérték. Anna begyömöszöli a táskákat a kalaptartóba, emel, erőlködik, halkan liheg. Szorul az egyik kis bőrönd. Férje és a gyerekek már a helyükön ülnek, kifelé néznek az ablakon. Anna tuszkolja befelé a bőröndöt, akad, nem megy. Az egyik légikísérő felajánlja segítségét. Együttes erővel végre sikerül a helyére tolni. Megköszöni, ránéz a stewardessre, két gépies mosoly röpké összevillanása. Belerogy az ülésbe. Maga elé néz, kezét az ölébe teszi. Töredezettek a körmei, száraz a bőre. Felsértette tenyerét a táska zipzára, szivárog belőle a vér, nem törődik vele. A mutató és a hüvelykujja körmeit röcögteti.

Felzúgnak a motorok. A kapitány üdvözli az utasokat. Három nyelven bemondja az úticélt, a repülési magasságot, a sebességet, a légnyomást és a várható időjárást New Yorkban. A stewardessek ellenőrzik a biztonsági öveket, és elmondják, hol találhatóak a vészkijáratok. Ketten elhelyezkednek a közlekedő folyosó elején és végén. Pantomimba kezdenek, elmutogatják, mit kell tenni veszély esetén. Barni tátott szájjal figyel ők. A kiszolgáló autók elkanyarodnak a nagy testtől, elhúznak a depó felé. A gép gurulni kezd, lomhán rákanyarodik a kifutó hosszú egyenesére. Anna látja, hogy Barni nagy szemekkel néz kifelé az ablakon. Először repül életében.

- Ana, mott dótabbak vagyunk a vetenykotiknál?
- Még nem, kicsim, de mindjárt felgyorsulunk.
- Akkor leelődünk ad öttet kotit?
- Igen, mindet le fogjuk előzni. Aztán majd felettük repülünk el.

A motorok sivítanak, ahogy magasabb fordulatszámra kapcsol a kapitány. Anna érzi a hatalmas tolóerőt a hátán, ami az ülésbe préseli őket. A gép felgyorsít repsebességre, megemelkedik az orra, megrázkódik. Elrugaszkodnak a pálya betonjától, a kerekek visszahúzódnak a nagy bálnatestbe. A gépmadár lomha méltósággal a levegőbe emelkedik. A reptér épületei elmaradnak mögöttük. Tibike egykedvűen rágózik, szemüvege az orrára csúszva, nem tolja feljebb. Barnus szorítja a karfát. Anna megsimogatja, ne félj, kicsim, most úgy repülünk, mint a madarak. Barni biccent egyet, de nem szól, csak figyel. Kissé elnyílik a szája. Percekig emelkednek. Rézsút látják a kertváros házait. Ferdén betűz a napfény az ablakokon, árnyjátékot játszik a szemközti ülések támláin. Fordulnak. Feltűnik az autópálya csíkja, megpillantják a

Duna ezüst kigyóját kanyarogni a mélyben. A 3722-es járat elindult Ferihegyről a Kennedy reptérre.

Ahogy eléri a repülési magasságot, a gép teste kiegyenesedik, vízszintbe kerül, párhuzamosan a Föld felszínével. A motorhang monoton duruzsolására a gyerekek elalszanak. Ezer kilométeres sebességgel haladnak tíz kilométer magasan. Anna ülése a legbelső, a folyosó melletti. Semmit nem lát az alattuk elmaradó tájból, próbálja elképzelni a Kárpátok gerincét, a folyókat és völgyeket lent, az apró falvak fakunyhóit az Alpok nyúlványain és a nagyvárosok felhőkarcolóit a hatalmas síkságon. Az utasok alszanak vagy halkán beszélgetnek. Anna élvezi ezt a telített csöndet, most először kezd megnyugodni napok óta. Felteszi fejhallgatóját, Beethovent kapcsol be.

Az Egmont nyitány közepén Tibor egyszer csak odafordul hozzá, és valamit kérdez. Anna nem hallja a kérdést, a gondolataival van elfoglalva. Tibor meglöki. Anna lekapja a fejhallgatót, zavartan pislog, visszakérdez. Férje felmordul, a füleden ülsz, bazdmeg, azt kérdeztem, beraktad-e a szmokingomat a bőröndbe. Anna pánikba esik, lázasan kutat az agyában, erőlködik, próbál visszaemlékezni, de semmi. Fogalma sincs, hogy elpakolta-e tegnap este Tibor szmokingját, amiben az első esti fogadásra akar menni. Ne haragudj, nem emlékszem, dadogja. Ösztönösen arrébb húzódik. Veszünk ott egyet, ha esetleg kifelejtettem.

Tibor feje elvörösödik. Kikerekednek a szemei, teleszívja a tüdejét, és hangosan ordítani kezd. Néhány közelben ülő utas felkapja a fejét. Mi van veled, te faszszopó kurva, ennyit sem lehet rád bízni? Semmi mást nem kellett volna tenned, csak berakni azt a kibaszott szmokingot abba a telibebaszott bőröndbe!

Már mindenki ébren van, egyesek méltatlankodnak, mások morognak valamit az orruk alatt. A légikisasszony szigorú arcot vág a folyosó elején. A magyar utasok kinéznek az ablakon vagy a magazinjukba temetkeznek. A külföldiek értetlenkedve figyelik a jelenetet. Egy idős úr a fejét csóválja, és hangosan köszörüli a torkát. Anna kerüli a tekinteteket, csak előre néz. Összeszorítja a száját. Folyznak a könnyei. Előbb a kabátja, aztán a nadrágja is vizes lesz. Kicsit csücsörít, a felső ajkával megérinti az orrát, próbál mélyeket lélegezni. Nem szól semmit, leteszi a fejhallgatót, kikapcsolja az övet. Feláll és némán átül a mellettük lévő ülésor egyetlen szabad ülésébe, egy feltűnően elegáns, hatvan körüli zsidó asszony mellé. Az asszony kendőt visel. Ékszerrei aranyba foglalt egyforma ékkövek a nyakán, a csuklóján, a fülében, az ujjain. Ő sem szól egyetlen szót sem, előre néz a vezetőfülke irányába. Úgy tűnik, észre sem vette, hogy Anna odaült mellé. Ajkai némán mozognak, talán imádkozik. A teste merev, feje sem mozdul, csak a bal karja moccan észrevétlen. Lassan elindul a keze az üléstámla mellett. Ez a csontos, puha, mégis erős kéz megkeresi Annáét, megfogja és csendesen megszorítja. Anna kifújja a levegőt. Ül a két asszony egymás mellett, és szorítják egymás kezét, kapaszkodnak a másikba. A fiatalabbnak csorognak arcán a könnyek. Maguk elé néznek. Repülnek az óceán felett New York felé.

De megdugnám

Anna kifelé bámult az autó ablakán. Nem szóltak egymáshoz. A férje vezetett. A belvárosi sűrű forgalomban lassan haladtak. Tibor klasszikus RayBan napszemüvege alól pislogott kifelé a külvilágra, minden csinosabb lányt megbámult. Mindig így tett, valahányszor együtt mentek vásárolni. Nem zavartatta magát. Anna maga elé meredt, aztán a körmeit nézegette. Kissé repedezettek, a keze bőre száraz és hideg. Majd holnap elmegy a manikűröshöz, ha le tud venni pénzt a számlájáról. Ha Tibor hagyja. Félárú kedvezménye van, a körmös a barátnője. A piros lámpánál megálltak. Előttük a zebrán átsétált néhány gyalogos. Már villogott a zöld, amikor egy húszéves, fekete hajú lány ugrott le a járdáról. Futólépésben haladt, próbálta kihasználni a zöld utolsó másodperceit. Fekete minije alatt neccharisnyát viselt, a szűk szoknya láthatóan akadályozta a mozgásban. Kisportolt, hosszú lábain magas sarkú. Ez ugyan nem segítette a haladásban, viszont jól kiemelte csípője mozgását. Ahogy kapkodta a lábait, az egyik lépésnél megbicsaklott a bokája. Nem tört ki a sarok, de a csaj lelassult, sántított kissé. Tibor az orrára tolta a szemüveget, és kidülledt szemekkel nézte a lányt. Úgy méregette, mint egy mesterszakács az esti desszertet. Elnyílt a szája. Nyelt egyet, félrebillentette a fejét, és csettintett a nyelvével. Morgott, dűnnyögött, megnyalta a szája szélét, mint amikor valaki egy finom csokoládét majszol élvezettel. Ahogy a lány rendbe hozta magát, és elhaladt előttük, a férfi utánafordult. Anna nézte a férjét. Keserű ízt érzett a szájában. Nem szólt, már régen nem szólt.

Amikor a fekete lány átért, a gyalogos lámpa pirosat mutatott. Az ő lámpájuk zöldre váltott, de Tibor nem adott gázt. Még mindig a lányt nézte hátulról, valahol a feneke környékén. Derékból fél fordulattal csavarodott balra a teste, lenyűgözve figyelt. Hátulról is látszott a lelkesedése, a fülén látszott. Leengedte az ablakot, mi csoda nő, mondta félhangosan. Mögöttük türelmetlenkedni kezdtek a sofőrök. Néhányan megnyomták a dudát. Jóvanmár, csattant fel Tibor, hová siettek annyira, köcsögök. Lassan kinyomta a kuplungot, sebességbe tette az autót, csorogni kezdett, de a feje még mindig az oldalsó ablak felé fordult. Anna arra gondolt, hogy otthon üres a hűtő. Az ő pénztárcájában csak pár ezres lapul. Nem tud egyedül bevásárolni, ezért kell együtt jönniük. Sosem kapja meg a kártyát. Tibor még mindig nem nézett előre, rá ne fussanak az előttük lévő autóra. Anna sóhajtott egyet, és legújabb Gucci szemüvegén át kinézett a jobboldali ablakon. Hajléktalan rugdosott egy koszos, öszszeragadt szőrű macskát a pályaudvar előtt. A macska húzta a lábát, sárgás lé folyt a hasából. A nő a saját sárga nyaksálára gondolt, mintha belőle is folyton csorogna kifelé az élet. Barna foltos papír zsebkendőt terelgetett a szél. Csatornaszag jött be, Anna felhúzta az ablakot.

Leparkoltak a mélygarázsban. Mindketten kiszálltak, elindultak a nagyáruház irányába. Nem fogták meg egymás kezét. Tibor látható élvezettel sétált a nyüzsgő

utcán, úgy viselkedett, mint aki egyedül van. Lazán lépkedett, ruganyosan, a karjait lóbálta. Egy számmal kisebb Ralph Lauren pólója feszült a hasán. Szembejött velük egy kerekded, formás, harminc körüli szőke nő. Nem öltözött kihívóan, inkább szolid eleganciával. Hatalmas napszemüveget viselt, ami eltakarta a fél arcát. A sötét kosztüm rásimult combjára és farára. Mellei minden lépésnél megrezdültek. Ahogy elhaladt mellettük, Tibor füttyentett, és teljes testtel utánafordult. De megdugnám ezt a picsát is, nyalogatta a szája szélét, hátulról tolnám, mint a biciklit. Amíg mozog. A nő meghallhatott valamit, méltatlankodva visszafordult. Anna behunyta a szemét és összeszorította a száját. Úgy tett, mint ha nem hallaná férje röhögését. Hosszú évek alatt tökéletesítette ezt a képességet. Két nagy táská volt a kezében. Ezeket tele kell töltenie, mielőtt hazaindulnak. Meg kell tölteni a hűtőt otthon, és tele kell töltenie a hasát is. Vacsorát nem készít. Majd rendel valamit az egyik közeli étteremből. Az Interspar előtt modell alkatú diáklányok osztogattak színes szórólapokat. Haspólót viseltek. Anna le sem lassított, úgy lépett be az áruházba, mint egy leselejtezés előtt álló robot.

ARGENTIN PAVILON